

Terugwerkende kracht pseudo-eindheffing bovenmatige vertrekvergoeding

Sinds 1 januari 2009 wordt over bovenmatige vertrekvergoedingen een pseudo-eindheffing geheven (artikel 32bb Wet LB 1964). Ook loon dat is genoten vóór indiening van het wetsvoorstel, kan invloed hebben op de berekening van de belastbare vergoeding. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat deze terugwerkende kracht niet zonder meer in strijd is met het EVRM.

Belanghebbende NV X kent in 2006 aan haar CEO een voorwaardelijk recht op levering van 60.000 aandelen toe. Op 9 mei 2008 worden de aandelen geleverd en een bate van 1.790.000 euro tot het loon gerekend. In 2009 wordt het dienstverband verbroken en ontvangt de CEO een vertrekvergoeding. De inspecteur betreft het in 2008 genoten voordeel in de berekening van de belastbare vertrekvergoeding. Volgens belanghebbende is dit onjuist, aangezien het voordeel is genoten vóór 13 mei 2008, de datum waarop het wetsvoorstel tot invoering van artikel 32bb LB is ingediend.

In hoger beroep oordeelt hof Arnhem-Leeuwarden dat de materieel terugwerkende kracht van de regeling in strijd is met artikel 1 Eerste Protocol (EP) bij het EVRM. De inspecteur heeft onvoldoende argumenten gegeven voor de (materieel) terugwerkende kracht voor zover deze zich uitstrekt tot het tijdvak vóór 13 mei 2008. Daarbij is van belang dat slechts een beperkte aantal inhoudingsplichtigen met de heffing heeft te maken, dat het belang aanzienlijk is en dat belanghebbende invoering van de regeling niet verwachtte en ook niet kon voorzien, aldus het hof.

De Hoge Raad oordeelt dat de materieel terugwerkende kracht van de regeling niet zonder meer in strijd is met artikel 1 EP: dat belanghebbende bij verstrekking van het loonbestanddeel niet kon voorzien dat de hoogte daarvan invloed zou hebben op de belastbare vertrekvergoeding, is daarvoor niet voldoende. Er is alleen sprake van een inbreuk op artikel 1 EP als er geen *fair balance* bestaat tussen de betrokken belangen. Doel van de regeling is het toekennen van vertrekvergoedingen te ontmoe-

digen die hoger liggen dan de reeds in 2008 bestaande norm uit de Nederlandse Corporate Governance Code. Daarmee streeft de regeling een legitiem doel na in het algemeen belang. Met het oog op uitvoerbaarheid en voorkoming van ontgaansmogelijkheden heeft de wetgever gekozen voor de berekeningswijze waarbij loonbestanddelen uit voorliggende jaren meetellen. De wetgever is binnen de hem op grond van artikel 1 EP toekomende beoordelingsmarge gebleven, aldus de Hoge Raad. Zou deze berekeningswijze niet kunnen worden toegepast ten aanzien van loon dat is genoten vóór aankondiging of inwerkingtreding van de regeling, dan zou de regeling na inwerkingtreding nog geruime tijd niet of nauwelijks kunnen worden toegepast.

De pseudo-eindheffing is bovendien slechts verschuldigd bij ontslag na inwerkingtreding van artikel 32bb LB; de heffing is daardoor mede afhankelijk van een feit dat zich voordoet na inwerkingtreding van de regeling; zo bezien was de heffing voorzienbaar. Ondanks het feit dat de heffing in absolute zin aanzienlijk is, is geen sprake van een individuele buitensporige last, aldus de Hoge Raad.

Bron: Hoge Raad 20 juni 2014, nr. 13/01431, ECLI:HR:2014:1463

▶ De materieel terugwerkende kracht van de pseudo-eindheffing bovenmatige vertrekvergoedingen is niet zonder meer in strijd met artikel 1 EP, aldus de Hoge Raad. De vraag is of dit arrest gevolgen zal hebben voor de lopende (proef)procedures inzake de pseudo-eindheffing hoog loon (crisisheffing), aangezien deze ook materieel terugwerkende kracht heeft. ◀